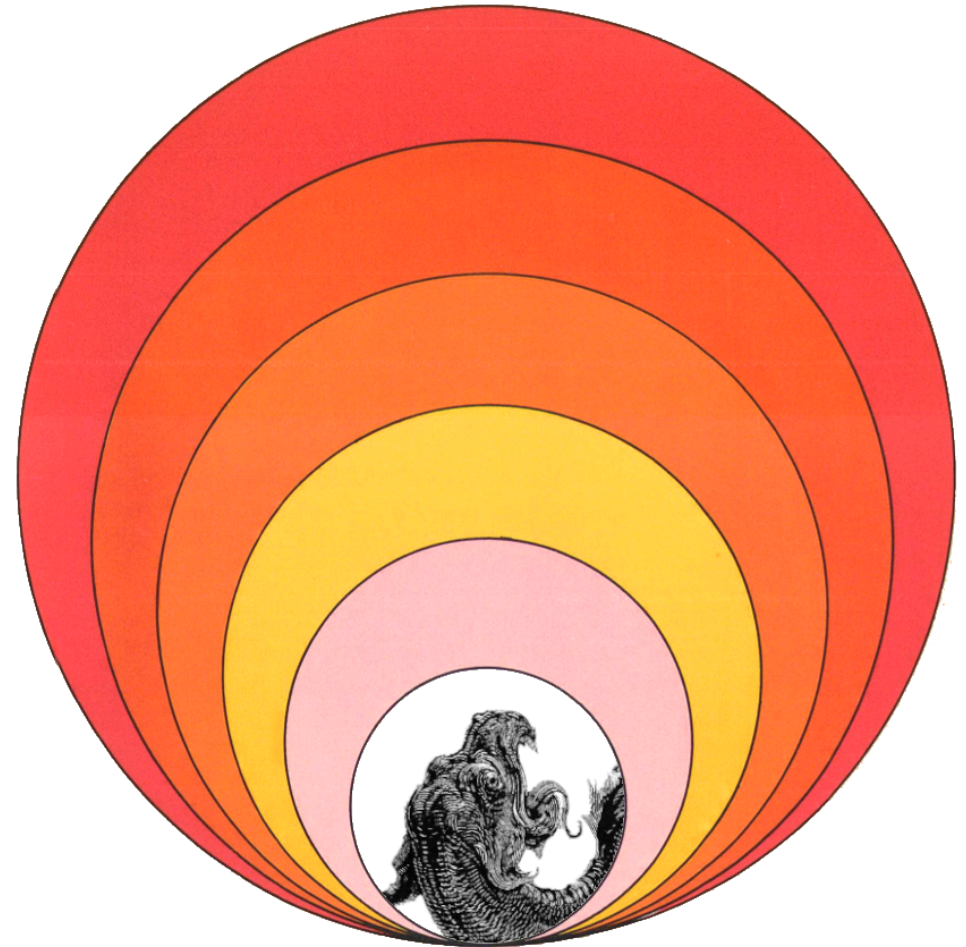

LEVIATAN TIDSKRIFT 3

MEDBOR GARDIALOG
GÖTEBORG

En tidskrift med puls

Göteborg /
Stockholm, 2025

LEVIATAN #3

theodora ELIASSON

2025

ester HILLGREN

anton KAROLYI

didrik MALMSTEDT

bella NORDIN

**MEDBORGAR-
DIALOG:**

lucas SVANGÅRD

GÖTEBORG

GRUNDDATA:

Titel: Medborgardialog: Göteborg

Referenskod: SE/LEV/TiD/003

Typ av samling: Litterär dossier

Beskrivning av samling: Till Leviatan Tidskrift
inkomna handlingar

J O I N, or D I E.

LEVIATAN TIDSKRIFT

NUMMER „ 3

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

REDAKTIONELLT VÄLKOMNANDE.....	2
William Ährlund.....	4
Ludwig Carlson.....	13
Josef MacDermott.....	15
AJGRA.....	16
Bella Nordin.....	21
Agnes Karlsson.....	23
Linn Karder Sofiasdotter.....	27
Johanna Gustafsson-Ahlzén.....	29
o.k. christie.....	34
Jenny Andersson.....	35
Ludvig Stenman.....	38
o.k. christie.....	40
Erik Christensen.....	41
DIALOGEN FORTSÄTTER:	

– Bilaga 1. Utkast till Göteborgs kulturkanon

”It is with great pleasure that I would like to submit the City of Gothenburg’s application to be a part of the Unesco Creative Cities Network in the field of Literature” skrev Axel Josefson den 30 april 2021. Trehundra intressenter var inblandade i ansökan om att Göteborg skulle bli en ”litteraturstad”. Men inte vi!

Leviatan Redaktion vet inte vad det innebär att Göteborg är en litteraturstad. Om vi någonsin visste har vi glömt. Likväl grundades tidskriften i (litteraturstaden) Göteborg. Så nu är det dags att vi äntligen ger något tillbaka till staden. Eller så tar vi något ifrån den. Det får ni avgöra. Oavsett kan vi här presentera ett nummer fyllt med bidrag till, om, från, mot och kring Göteborg. Litteraturstaden Göteborg. Till staden säger vi varsågod och till alla läsare och medverkare säger vi tack.

BD forever; åtminstone tills vidare, och på återseende
LEVIATAN REDAKTION 🐉

DET FINNS KRANAR PÅ BÄGGE SIDOR BRON

Solljuset bryts genom skolans rutor. Uppenbarar hela Göteborg framför mina ögon - östra till västra till Hisingen - och ovanför älven ser jag en fiskmåås flyga högt. "Göta älv är bred och stor", tänker den kanske till en Stefan Missios melodi just som den dyker genom luften, "bäst att bygga bo på bägge sidor bron."

Träden svajar gröna kring skolgården. Klockan ringer. Jag bryter kontakt med fågeln. Stormar ut i korridoren. "Vart fan ska du så fort?", hojtar Victor när jag rusar förbi honom. Jag svarar inte. Begraver huvudet och händerna i mitt skåp. Spelar anonym. Låter alla pikéer med hästar så stora att man kan rida på dem passera förbi bakom min rygg. Som om storleken på märket ska motsvara storleken på betyget.

Jag gräver genom väskan och letar upp min slitna jeansjacka. Tar en snabb kik på de blekta oljestänken. Hör min farsas röst. Du får inte bättre betyg för att du låtsas vara rik, hade han sagt när jag fick jackan, bara för att din massa gått och skaf at sig en rik karl betyder inte det att du inte ska lära dig arbeta. Det är vem du är. Glöm inte det. Jag stod bara där med jackan i handen. Farsan var en sådan karl man inte såg i ögonen för att det var trotsigt men såg man honom inte i ögonen var det respektlöst. Det gick inte att vinna helt enkelt. Hade jag inga pengar var jag en sopa men hade jag pengar var jag bortskämd. Tro inte att du är något bara för att mossan din kommit upp sig lite!

Jag skakar av mig tanken och slänger på mig jeansjackan. Döljer min egen piké under den, den jag fått av morsans nya man för att passa in på min nya skola. Hästen på bröstet är stor och röd. Jag ska just till att stänga skåpet när det smäller till i dörren. "Hallå ollon! Hörde du inte vad jag sa eller?" Det är Victor.

"Jo, men du vet ju vart jag ska", svarar jag och slår igen skåpet. Jag skyndar mig in i trapphuset. Victor hack i häl.

“Va vad menar du?” Vi cirklar nerför trapporna gjorda av sånt svart sönderskavt skolgolv. Sånt som man ser trilobiter i.

“Vissa av oss måste jobba. Och sen ska jag sova hos min farsa i helgen.”

“Skitsnack!” säger Victor, “du och din morsa snyltar ju på mina pengar.”

“Är det verkligen dina pengar?” Jag öppnar dörren till skolgården och möts av solen i ansiktet. Gyllene tegel bildar en hetvägg. Ögonen sluter sig och allt är rött, brandgult och varmt. Runt mig hörs bara suset i träden och fiskmåsarnas gälla skrik. Och Victor. “Du lovade ju att vi skulle röka på idag.”

“Får bli efter jobbet.”

“Men det sa du inte igår!”

“Det var underföstått.”

“Men vad fan! Lägg av.”

“Du får väl röka med nån annan om du inte pallar vänta...”

“Jag känner ingen annan med gräs. Och jag har redan lovat Jocke att han skulle få va med.”

“Säg till honom att det blir senare. Ni får komma till Hisingen.”

“Fan heller att jag åker dit. Du lovade ju.”

“Vad är det för fel på Hisingen? Det är Göteborgs Manhattan ju.” Jag flinar retsamt. Ett bländande leende. Lyckas öppna upp ögonen lite grann i det starka motljuset.

“Tror du att du är något bara för att du har ett jobb eller?!” Victor bränner till. Precis som alla andra som är vana vid att få vad dem vill när dem vill, snear han när det tar stopp på givekraften men inte viljan. “Bara för att du har nån ful jävla arbetsjacka så ska jag ändra mina planer för dig?!” Jag svarar inte. “Skäms du för att vara rik eller?!” Jag svarar fortfarande inte. “Nä juste du är ju inte rik på riktigt. Det är bara din morsa som knullat bra!” Victors skratt ekar skarpt över skolgården.

“Jag har en morsa i alla fall”, svarar jag kvickt och vänder mig om. Kisar mot solen. Ögonen har fortfarande inte vant sig. Victor är bara en siluett i ett par fula Ray Bans. Förra veckan slog han sönder mina bensinmacksglajjor för de såg för billiga ut. Nu slår solen mig i ansiktet och hade jag haft mina solglasögon hade jag kanske hunnit se att även Victor är påväg att göra samma sak. Men det ser jag inte. Jag dunsar bara i marken istället. Det smärta i näsan och axeln. Dunkar i huvudet. Pulsen sitter i näsborrarna och det smakar järn i munnen.

“Fan nu fick jag nästan blod på tröjan”, muttrar Victor och torkar av knogarna mot min jacka. Jag hämtar andan. Håller för näsan med båda händerna. Försöker stoppa blodet. Vet inte om det är värst att det hamnar på jeansjackan eller pikén. Vilken farsa skäller värst? Min eller Victors? Alla rikemansbarn bara går förbi. Dem vet vart jag egentligen kommer från. Jag gräver ner näsan i gruset och tänker: *Jävla Victor. Jag vet att han köper Onlyfans och jag ska anmäla honom så fort den nya lagen träder i kraft. Då får han se att det kvittar vad för kläder man bär när man betalar någon för att ta av sig sina.*

Femmans spårvagn är försenad som vanligt. Den rullar nerför Avenyn, genom hela stan och över till Hisingen. Och givetvis är det broöppning. Jag ser ner på min jacka. Blodig och oljig. Jag ser på klockan och ser att jag är sen. Sen ser jag på utsikten. Ut mot havet. Älvsborgsbron och kranarna. Och fiskmåsen med bo på bägge sidor bron. Den dyker ner mot Brunnsparken för att sno en hamburgare från några tyska turister som kollar på en kopparstaty peka på marken. Allt för att mata ungarna.

Bron går igen och vagnen rullar nerför backen. Jag hoppar av och springer till jobbet på verkstan. Rusar blodig och svettig in genom dörren. Grus i ansiktet och toapapper i näsan. “Förlåt att jag är sen!” utbrister jag.

Rolle kollar på mig. Från topp till tå. Suckar djupt. Så djupt att hela hans ölkagge skälver. "Du är en bra grabb. Och din farsa med, för det mesta. Det är på grund av honom jag gav dig det här jobbet. Och du jobbar bra men..." Han går fram och rättar till min krage. Läger märke till hur min pastellfärgade piké sticker fram. "Det här funkar inte. Ditt huvud är alltid någon annanstans. Du måste nog bestämma dig för vad du vill."

"Nej, vad menar du?! Jag vill jobba, jag är här för att jobba."

"Du är sen. Du är nästan alltid sen." Han rättar till min krage.

"Antingen jobbar du eller så är du i skolan. Du hinner inte båda."

"Men bara en chans till! Det var min styvbrorsa, han..."

Rolle avbryter mig. "Det finns alltid en ursäkt. Antingen är det ett prov, eller din styvbrorsa, eller så har du fel kläder. Jag tror du måste bestämma dig för vilken sida bron du egentligen bor på." Jag stirrar ner i betonggolvet. Följer sprickorna med blicken. Där varje spricka delar sig uppstår ett val och jag blir snurrig av att försöka följa alla. "Kan du låta bli att nämna nåt för farsan?" frågar jag.

Rolle andas in tungt. "Absolut, det kan du få göra själv. Men gör det fort. Jag träffar honom imorrnkväll på bingon." Jag nickar och går ut ur verkstan. Den lilla plingklockan ovanför dörren är den enda som säger hejdå.

Solen håller på att gå ner. Jag ser att jag fått ett sms från Victor. Tid nu eller? Det har jag. Men jag vill inte röka med honom. Det svinet. Det vattnas i munnen dock. Jag hade gärna rökt. Det hade behövts nu. Röka en holk och hålla mig hemifrån tills farsan somnat framför TV:n. Det kommer vara lättare att berätta vad som hänt för honom imorgon bitti. Kommer jag hem redan nu fattar han att jag fått kicken innan jag ens klivit innanför dörren. Och då blir det inte tyst på hela natten. Och när det väl blir tyst blir det ännu värre. Då kommer den besvikna blicken. Den som skär genom stängda dörrar.

Jag tar upp min telefon och ringer kontakten *Kranen*. Signaler går fram men ingen svarar i andra änden. "Helvete", muttrar jag. Bara en knapp minut senare kommer ett sms.

Inte tillgänglig.

Sorry.

//Kranen.

"Fan..." Jag ser upp på skyn. Molnen färgas gyllene av de dalande solstrålarna. Träden är gröna. Och på andra sidan bron är gräset grönare. Jag har röka hemma hos morsan, kommer jag på, frågan är hur jag ska få tag på det utan att bli upptäckt. Instinktivt börjar jag vandra mot spårvagnen. Frågan är inte om jag kommer få tag på det, utan hur. Jag ska få tag på det.

Femman stannar inte långt från morsans hus. Eller inte morsans utan styvfarsans. Det är viktigt för honom att påminna oss om att allt är hans och vi bara har det till låns. Då ska han bara veta vad jag lånat hans toa och Victors OnlyFans prenumeration till. Jag står utanför trädgården. En sval bris blåser innanför kragen. Jag kikar in mellan häcken. Där inne sitter mamma, styvfarsan och Victor och käkar middag.

Jag kan inte komma inrusande så här. Vad ska jag säga att jag gör där ens? Kommer bara väcka massa frågor. Och så kommer styvfarsan börja tjöta om mina kläder. Klaga på att det är blod på pikén och undra varför jag har en ful jeansjacka på mig. *Du sänker anseendet för hela familjen*, kommer han att säga och sen vända sig till min morsa, *Annelie, gör något åt din son!* Men morsan vill bara att alla ska komma överens, *ni grabbar kan lösa detta själva*, skrattar hon och viftar bort det hela.

Vinden blåser i häcken och jag hör ett fönster på glänt smälla svagt. Kvickt smyger jag in genom häcken vid hörnet. Där är växtligheten lite tunnare för jag låter alltid hunden pissa där trots uppmaningar att inte göra det. Jorden är blöt och det luktar lite surt. Jag rundar huset och finner mig ensam på baksidan.

Bara jag, det öppna fönstret på övervåningen och verandataket. Solstrålarna når inte hela vägen ner till gräsmattan och det är vindstilla men svalt och skönt här bakom.

Med ett stadigt grepp svingar jag mig i stuprännan och klättrar upp på det tunna plasttaket. Några meter bort ser jag fönstret till hallen. Det slamrar och för oväsen. Försiktigt tar jag ett par steg över plastskivorna. Det knarrar under fötterna. Försiktiga kliv. Siktar på att trampa där träbalkarna stöttar upp. Så hör jag en bil bromsa in hastigt utanför. Hör någon springa uppför grusstigen till yttertrappan. Jag försöker ta ett snabbt kliv mot fönstret. Hårda knackningar mot dörren. Jag tappar balansen. Sätter hastigt ner foten. Den går genom taket. Plastpillror ramlar ner på grillen under mig. Jag sitter fast i det skoformade hålet. Hör hur ytterdörren öppnas och hetsiga röster talar. "Vad i helvete?!" hör jag styvfarsans röst. Sedan står han nedanför taket med två grannar. Dem golarna måste ha sett mig från vägen.

Jag "lyckades" förklara bort mitt fiasko genom att skylla inbrottet på mina förstörda kläder. "Jag smög bara in för att ni inte skulle se min smutisga jacka..." förklarade jag. Inga misstankar om marijuana osar i huset nu. "Det är bara Axe Africa." Det intygar Victor om för sin egen självbevarelsedrift samtidigt som hans pappa inspekterar mitt rum med näsan i vädret. Djupa inandningar. "Så här kan inte deodorant lukta... Det måste vara nåt annat."

"Jo pappa, jag lovar", försäkrar Victor och viftar med sprayflaskan, "Axe Africa."

"Hur kan ni bära sån här parfym..." Jag rycker på axlarna. "Och vad har du gjort med dina kläder egentligen?!" Styvfarsan har nu stannat upp och tittar på mig. Bakom hans rygg står Victor och drar sakta fingret över sin hals och stirrar intensivt in i mina ögon. Tyst ordar han Inte ett ljud.

"Jag ramlade", mumlar jag, "ville inte visa upp att jag förstört tröjan du gav mig..."

"Annelie, hörde du det! Han har förstört tröjan jag gav honom."

Mammas röst låter disträ från undervåningen, hon kollar på *ni-grabbar-får-lösa-detta-själva* på TV och svarar halvhjärtat "den som var så fin!"

Jag stirrar ner i golvet. Victor hånler. "Du hör, din mor är förkrossad", utbrister styvfarsan, "det blir utgångsförbud hela helgen."

"Men jag ska ju till min pappa ikväll", svarar jag.

"Om du ska till honom, vad gör du då här? Du kan inte bara byta hus när reglerna inte passar längre!" Styvfarsans näsborrar fladdrar till. "Du får ta konsekvenserna för det du gjort. Kommer hit och förstör taket." Han höjer stegvis rösten. "Ser ut som skit och sen tror du att du bara ska kunna springa iväg! Fattar du vad grannarna kommer tänka när du härjar runt såhär?!"

Grannarna bryr sig inte, tänker jag. Styvfarsan fortsätter. "Kan du inte bara bete dig? Vi har ju pengar. Varför går du runt och ser ut som en proletär?! Jag har ett anseende att tänka på! Så här gör vi inte i vår familj!"

Victor och hans Frankenstein stormar ut och smäller igen dörren. Jag slänger mig på sängen. Blodar kanske ner mina egyptiska lakan med hög trådhalt men det får kvitta.

Det dröjer inte lång tid innan Victor öppnar dörren. "Ska vi röka då?" säger han och stänger bakom sig.

"Jag har inget gräs."

"Det har du visst, jag känner lukten. Och försök inte övertyga mig om att det är Axe Africa." "Jävla blodhund", muttrar jag in i kudden, "du kan glömma att vi röker på ikväll."

"Varför?!"

"Jag har ju utgångsförbud!" Jag vrider på mig i sängen och kollar på honom. "Och det är på grund av dig."

"Äh, lägg av. Kom igen, det var bara på skoj. Nu röker vi."

"Nej, sa jag ju." Jag vänder ryggen till och kollar ut genom fönstret. Jag är inte så sårad egentligen. Vill bara att Victor ska skämmas.

“Du kan inte skylla ifrån dig hela tiden, då kommer du aldrig nånstans!” Jag svarar inte. “Aja ha det så. Då berättar jag vad som faktiskt luktar.”

“Det kommer du inte göra...” svarar jag utan att vända på mig.

“Varför skulle jag inte göra det?”

“För trots att din farsa är en idiot är han inte dum. Han kommer fatta att du också röker på.”

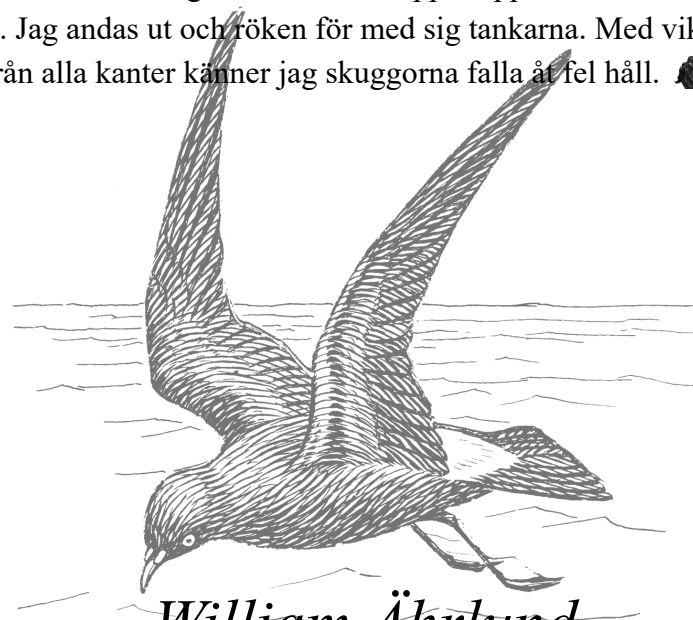
Victor smäller i dörren när han går. Jag hånler mot solnedgången utanför. Klart som fan jag ska röka på, tänker jag, jag har inget mer att förlora.

Jag tar fram min Axe Africa och rullar en holk. Medan jag sitter och snurrar ihop det lövtunna pappret med tobak och zutt funderar jag på om jag vill röka för att jag är sugen eller bara för att jag vet att Victor inte kan? En seger oavsett beslutar jag mig för. Sen klättrar jag ut genom fönstret i samma blodiga kläder och försvinner ut i trädgårdens mörker. Träden i villaområdet har nu skymt solen totalt. Men den syns på himlen mellan molnen. Jag smyger ut genom samma hål i häcken och slänger en snabb blick runtom mig. Fattar du vad grannarna kommer tänka... min styvfarsas röst ekar i mitt huvud. Inte en granne nånstans. Jag går förbi vår svarta brevlåda och fastnar med blicken. Mitt och mammas efternamn står inte ens med. Det står bara Familjen Rölfstråle. Grannarna tror säkert att vi bara är städhjälp.

Vid södra älvstranden stannar jag. Där fångas min uppmärksamhet och dagens sista solstrålar upp i det skvalpande vattnet. Fiskmåsen flyger febrilt mellan sina två bon på vardera sida bron. Ena stunden landar den vid en kran på denna sida älven med skräp från en av Nordstans soptunnor och andra stunden flyger den över till ett träd på Lindholmen med en fisk som fångats vid Bananpiren.

Jag iakttar fiskmåsen och tänder eld på min jazzfny. Den flyger fram och tillbaka mellan sina två familjer. Mellan sina två liv. En dag kommer den landa i kranen på södra älvstranden och mötas av ett tomt bo. För ungarna har lärt sig flyga på egen hand. När måsen varit upptagen med att vara någon annan. Sedan kommer den mötas av samma dystra syn vid Lindholmen. Fiskmåsen kommer ha gett allt för att den vill ha allt. Den kommer ha flugit febrilt. Byggt bon och matat. Men ändå missat det lilla som betyder något. Att få se ungarna sprida sina vingar.

Rök sipprar ur min ena näsborre. Den andra är fortfarande täppt av toapapper. Jag rycker ut det och slänger det i älven. Tar ett stort bloss och svävar bort. Telefonen ringer. Plockar inte ens upp den ur fickan. Jag vet redan vem det är. Jag visste att Rolle inte skulle kunna vänta tills imorn med att berätta för farsan. Låter signalerna gå vidare till telefonsvar. Tittar istället upp på fiskmåsens glänsande vita vingar. Dem skiner som en ledstjärna i den antågande natten. Snappar upp solens sista strålar. Klar vitt. Jag andas ut och röken för med sig tankarna. Med vikter som tynger från alla kanter känner jag skuggorna falla åt fel håll. 🐦

JAZZERS PÅ GATAN DÄR INGEN LÄNGRE BOR

Husens balkonger gnager tomhet efter den senaste skörden av bomber och krig. Bilars rost har färgat de spruckna vägarna i brunt. Några fönster är ännu intakta, men för det mesta är allt begravet under rökmoln. Det doftar järn vart man än går, och doften sätter sig i kläderna. Ett tag var ledarna oroliga över doften, dess skada på hälsan och så vidare och så vidare. De med rätt verktyg hittade så småningom nya hem, andra fick ta plats bland våningssängarna i de gamla statarlängorna närmare landets mitt. Jag och mitt kompani av musiker är kvar bland ruinerna. Vi hoppade aldrig på den sista bussen, och nu ligger Göteborg under en miljons välsignande tankar om fred. Vi hänger för det mesta på Linnégatan, spelar lite trudelutter och sjunger oss hesa i all onödan, det är ingen som hör vår gemenskap. Min villa sprängdes bort under det första skyfallet, Påls med. Harry och Tims lägenheter stod oskadda under en tid, men sedan rasade även de byggnaderna och sextontusen dog när Oscarsleden brakade den där varma vårdagen förra året. Vi har nu ockuperat en fin våning nära Järntorget, där huserar vi, och ibland spelar vi på den klubb som höll andan under anfallen, den ligger vid Magasinsgatan, och där uppe bor det folk i kyrkan, sådana som gillar jazz. Vi spelar för dem, men för det mesta tror jag att vi önskar att vi var döda, detta var inget liv trots allt, och nu är det för sent. Vi är gröna av radioaktivitet, sjuka och hostar allt jämt hela tiden. Vi är ute ur befolkningsräkningen och de har nog hållits tysta minuter för våra ryggrader, men jazzen, den går aldrig ur, vi spelar radioaktiv jazz för radioaktiva gäster. Vi är ett påtagligt förfall i en tonlös stadsruin.

GÄSTEN OCH HANS ÖL I ENTRÉN HOS ANTIKVIARIATET FAUST

Vi hade genomfört de ärenden som legat i kalendern från veckans början. På Magasinsgatan talade vi med skinskräddaren. Hans mörka hår och svarta röst informerade mig om detaljerna kring jackan jag behövde laga, kostnader och tid. Inga nyheter rubricerade framsidorna, lördagen var lugn. Vi lämnade vallgraven och rörde oss upp mot tobakshandeln vid Vasagatan, köpte två cigarrer och ett paket Moods, tändaren låg i min inlämnade jacka. Vi fortsatte upp mot den gamla herrbutiken och såg på societetsfolket utanför Eva's Paley. Vårens värme hade dragit fram de gamla vardagsdrickarna från sina takvåningar i Linné, likväl barnen från Hovås, nya varvet. Nästan alla bar vita byxor och blåa skjortor, från håll syntes inga personer, bara grupper. Vi fortsatte vidare när smakens bittra förtjusning försvunnit, och på Geijersgatan gick vi in på Faust antikvariat. Bokmalen och hans Kinakännare satt i entrén, tillsammans med en gäst, som blivit bjuden på öl. De samtalade ytterst implicit och överröstade jazzen från rummet till vänster. Jag och min fru tog skydd i rummet längst in. Hon studerade kinesisk medicin och jag letade skivor, tills våra tankar blev störda från entrén.

”När tror du telefonerna börjar ringa då?” frågade bokmalen.

”Nu”, sa gästen med sitt snart tomma ölglas, ”nu”, sa han igen, för att sedan vara tyst en stund, ”nu”.

Efter gästens utspel till svar tog tystheten upp rummets ljud. Jag och min fru fortsatte i våra tankar, men från entrén var det tyst. Konstpausen upphörde när bokmalen satte på en ny skiva jazz, och började sedan högläsa inför gästen, tills gästen tröttnade, bokmalen med, och vi gick ut på gatan igen.

Ludwig Carlson

Jag började röka i lägenheten när Knut for. En av de sista kvällarna satt vi och rökte ur fönstret. Solen hade börjat gå upp och sommardofterna sköljde in cigaretröken i lägenheten. Asfalt och aska och dagg och syren virvlade runt i min pyttelilla etta ovanför tunnelbanespåren. Det doftade helt fantastiskt.

”Lukten kommer att sätta sig”, sa han

”A little something to remember you by”, sa jag

Men röken vädrades snabbt ut och när han for hem började jag röka för att inte glömma. Jag rökte som en skorsten, som ett lokomotiv, för att fortsätta minnas. Det var som industriella revolutionen därinne, den gamla fabriken som blivit studentlägenhet blev plötsligt fabrik igen.

Finns det alltså bara denna tid och att få den att gå?

Lägenheten blev fabrik, jag rökte för att minnas och jag rökte för att skriva. Jag ville skriva om det absurda och det industriella som The Great European Limousine. Jag ville skriva om tåg.

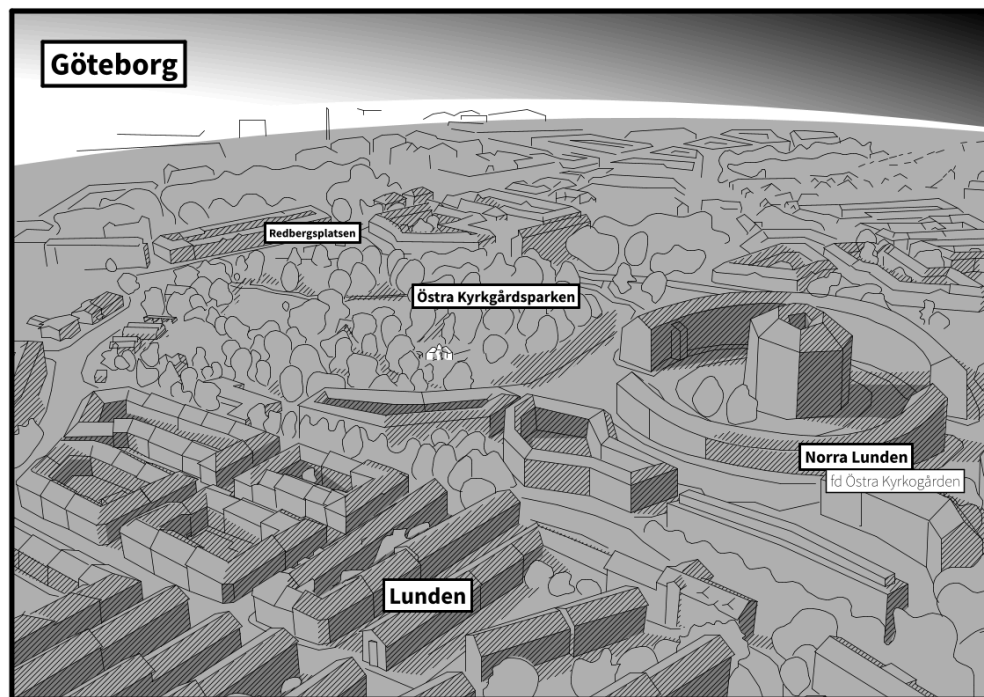
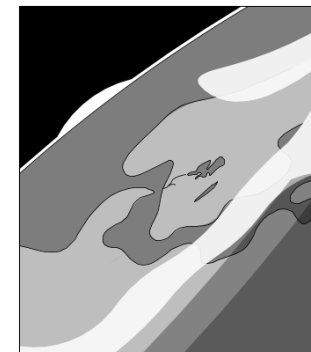
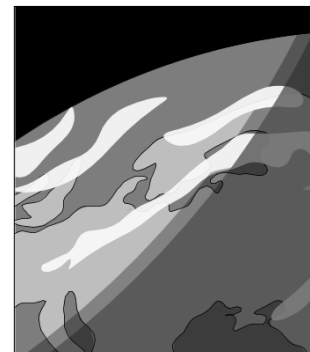
Jag tog tåget till Göteborg för att lägga piano på ett par poplåtar och hade ingenstans att bo. Jag hade tänkt att jag skulle sova hos Saga men jag hade inte sagt något till henne om det och hon hade ändå inte svarat i telefon på flera veckor. Det kanske låter oansvarigt av mig men jag kunde liksom inte förstå att hon inte hade svarat i telefon på flera veckor. För att förstå att Saga inte hade svarat i telefon så skulle jag behöva ändra min syn på kärlek fullkomligt och det var jag inte redo för. Alltså åkte jag runt i Göteborg med spårvagnen i hopp om att stöta på henne av en slump.

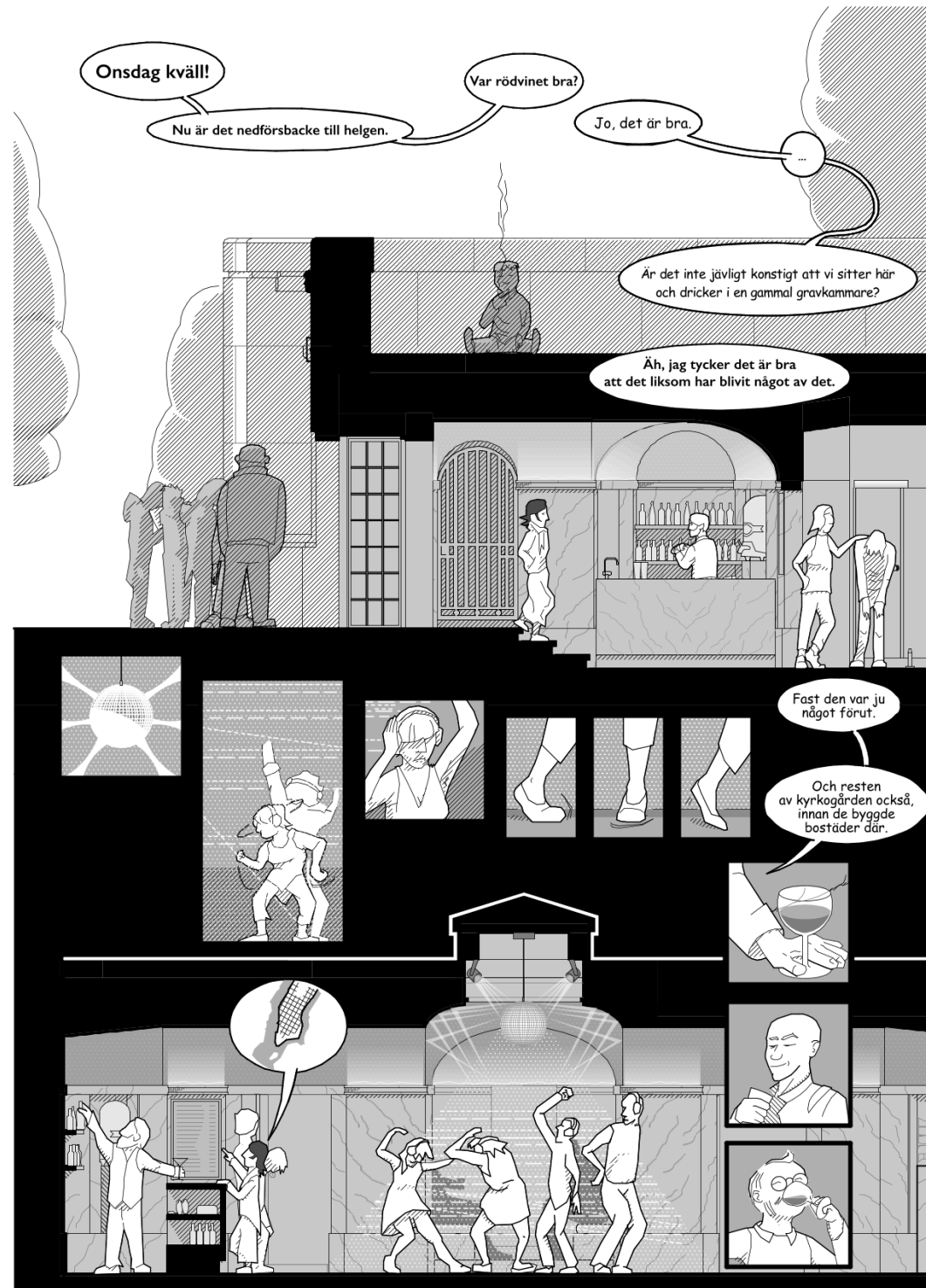
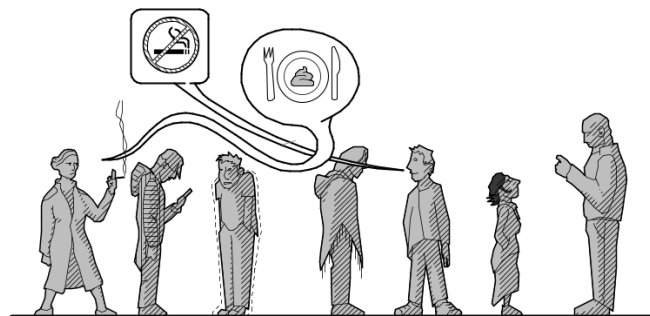
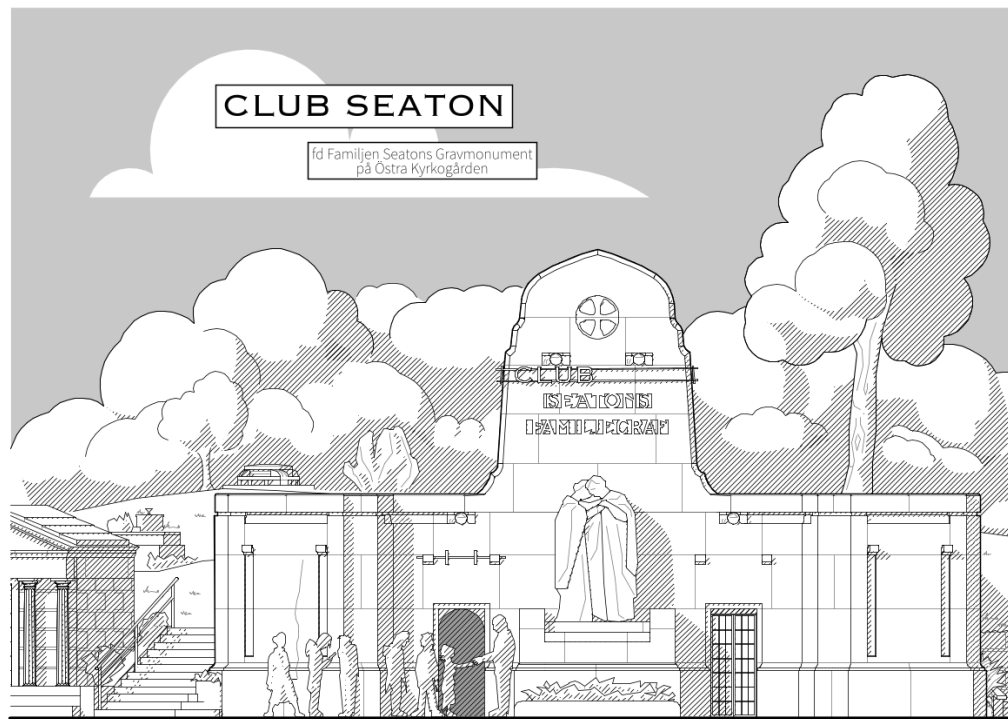
Det är verkligen en stad av fisk och stål, Göteborg. Som jag föreställer mig Pittsburgh.

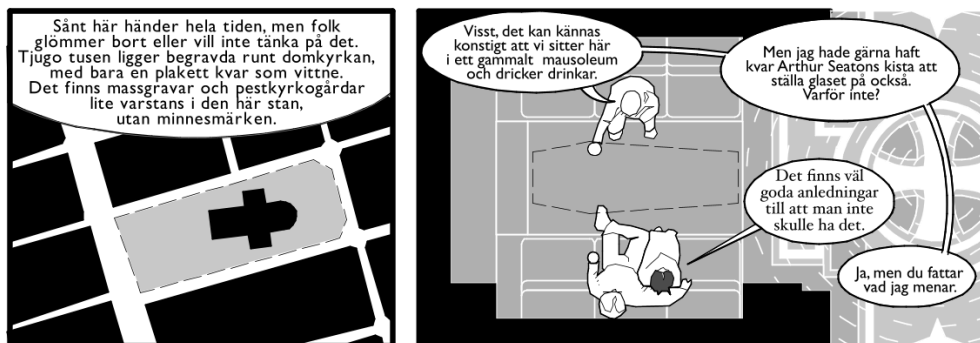
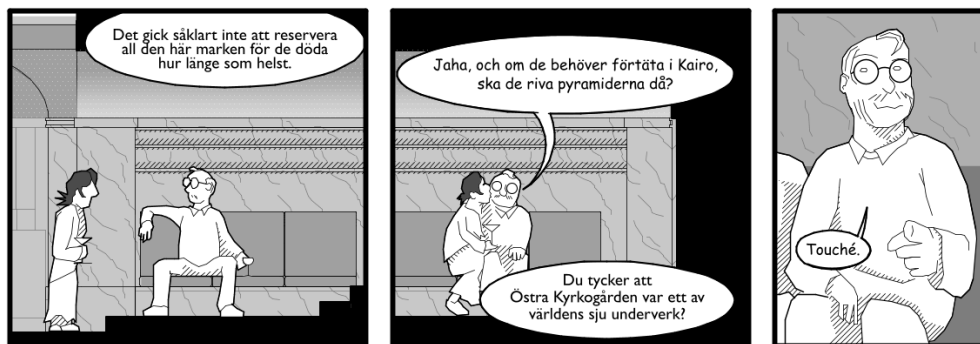
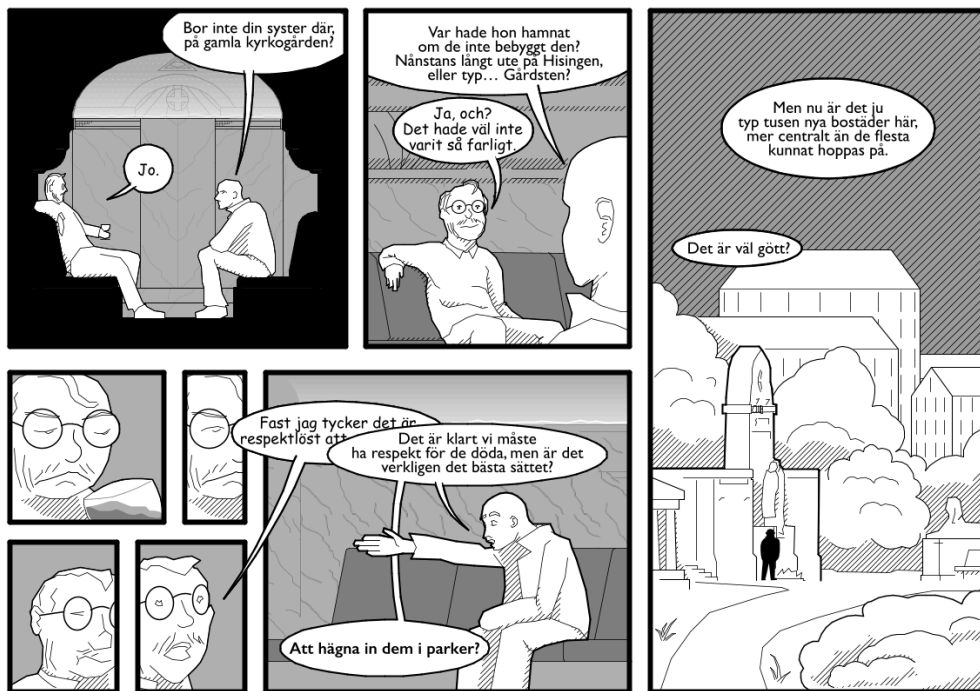
THE COVER FOR TROUT FISHING IN AMERICA

Josef MacDermott

CENTERFOLD

(reviews by a) **GIRL**

Sättet framför dörren näst längst bak i spårvagn M31 7/10
Ibland står det en barnvagn framför inte lika nice

Karlatornet 0/10

Micheladan på Hermanos 9/10
(10/10 med tamarind sugrör)

Café Amadeus 5/10
Ett av få ställen man får röka på
uteserveringen (om man är en man 40+)

Datorplateserna vid Sprängkullsgatan 19 6/10
Dåliga att plugga på men bra för skvaller

Leo Vegas maskinerna på Sejdeln 9/10
Vinner ganska sällan

Nya LED lamporna på Pustervik 0/10

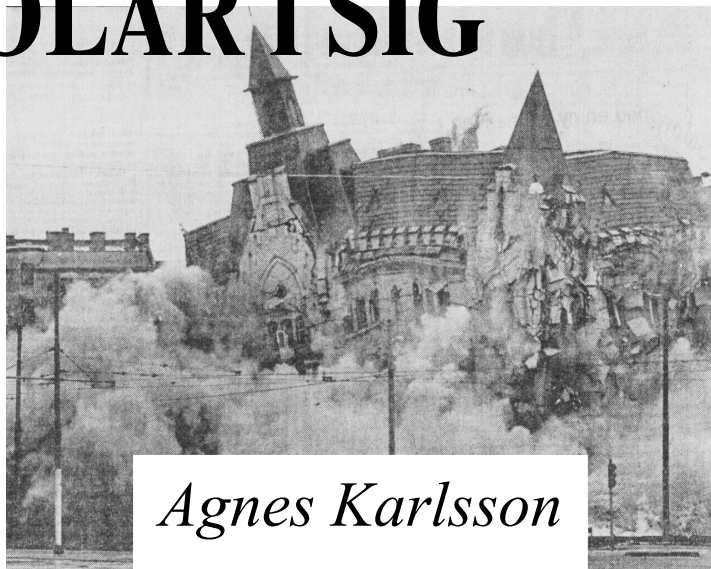
Tuborg-flaskorna på Pustervik 8/10
Nästan slagit ut en tand men det är de värt

Trappan på Folk 3/10
Ont i ryggen och man möter mycket folk man känner

Övernattningar/lägenheten/hissen på Madängsgatan 1 10/10

Bella Nordin

MÖLAR I SIG

Agnes Karlsson

”Linnépalatset” rivs, 1983

Han vaknar hoprullad bakom en buske på Linnéplatsen. Det värker i armen som han har legat på, och den skakar våldsamt när han häver sig upp till sittande. Han vecklar ut sig som en larv. Hjärtat studsar och rullar i bröstkorgen som en liten pingisboll. Han är blöt in under huden av dagg. Lera klibbar som blod på skjortan. Han har alltså inte ens lyckats ta sig till Pustervik. Än mindre till Stjärnhult.

Pilar och rosa skyltar visar vägen till entrén, men folkhavet från igår är borta med tidvattnet. Inträdesbandet kliar lite på handleden. Det ringer i öronen, men han kan inte minnas en enda artist han har sett. Kan inte urskilja vilka som spelade igår och vilka som ska spela idag. Han minns en trång rökruta och en insmugglad flaska snaps. Burkar som flög över Lilla dammen, eller kanske Stora. Svettiga ansikten i lila ljus. Mygg och churros.

Hans händer darrar när han föser luggen ur ögonen och han råkar hugga sig i pannan med naglarna. Strupen pumpar upp illamående och vickar oroligt i halsen som om någon ryckte i den nerifrån magen. Geggamoja i huvudet. Det här känner han igen. Allt i kroppen sitter löst. Nervsystemet har lossnat och krullar sig i trådändarna. Han måste knyta dem igen.

Han trasslar sig ut ur tyngdkraftens nät och ställer sig upp, men en ögla snor sig runt foten och han får släpa det efter sig över gräset. Han kommer att ramla på vägen, tänker han, och inte kunna ta emot sig i fallet.

Hans mobil är död. Himlen är blyg, bara barnet. Han huttrar.

Linnégatans trottoarer är tomma förutom några övergivna elsparkcyklar och en tunn dimma. Han stapplar fram och försöker medvetet att skapa en rytm i stegen som han hoppas ska hålla honom uppe. En soldatmarsch. När han sväljer klickar det torrt i halsen. Fulla flaskor hånar honom genom restaurangfönstren, bakom låsta dörrar.

Den här gången skulle... tänker han, och skiter i att tänka färdigt. *Inte igen* och så vidare. Det är rutin. Förresten har han inte ork ändå.

Han får sätta sig och vila på varje bänk och varannan murkant som han passerar. Kryper ihop på Prinsgatans hållplats och försöker tända en cigg. Den är krokig och när han vill rätta till den gör han det värre och skapar en reva i pappret där den bruna tobaken sticker ut som var i ett sår. Händerna skakar så att lågan flackar förbi, men han lyckas ändå fånga den med änden. Hans andra hand greppar efter något på bänken, men det den söker är borta. Gud, vad det kliar.

På andra sidan vägen ligger Hagabion i dvala bakom den tomma uteserveringen. En gång var han på fest där med Olle och några som Olle kände. Varje våning spelade olika musik och det var bara tack vare musiken som han kunde avgöra var någonstans i huset han var. Han träffade en tjej som läste dikter för honom ute på trappan som hon hade skrivit på sin mobil, men han hörde inte ett ord för han var upptagen med att hålla koll på sina armar och fötter så att han inte skulle ramla över räcket. Olle hade tidigt försvunnit i vimlet och svarade inte på sms. Han följde med poesi-tjejen hem och spydde ner hennes toalett och däckade med kinden mot porslinet. När han vaknade bankade hon på den låsta dörren och frågade om han hade dött.

Röken smakar inte som den ska. Unken och hård. Den slingrar som en daggmask genom luften och tränger in i dimman som släpar längs marken. Ciggen går av och slocknar när glöden når revan. Han kastar det sista i backen.

Kullerstenen på Järntorget kallsvettas i det svaga ljuset. Haga gapar tomt mellan husen. Måsarna slåss om nattens förspillda rikedomar. Pommies frites, Burger King-påsar, och halvätta korvtallrikar. En tant gräver pant ur papperskorgarna som hon samlar i en Lidl-kasse. De nickar en hälsning åt varandra. I ögonvrån ser han henne ta en klunk ur en Mariestad-burk som tydligen inte var tom, och en önskan om att ha hunnit före glimtar till i grumlet i huvudet. Men det är lätt att ta fel på glimtarna i sitt eget huvud, så han kan låtsas

som ingenting.

De hade setts hos Jesper innan de åkte till Slottsskogen. Han bodde tillfälligt i Majorna i någon släktings tvåa. Hans nya tjej Stella hade klistrat diamanter runt ögonen och lärt sig att göra espresso martinis och medan de andra smuttade uppskattande, så svepte han sin. Han hade varit nervös och kliig i huden och hade varken fått en öl eller en välkomstshot. Han hade inte tid med det där. Han behövde bli full. Eller fullare.

Jesper gick förbi ut på balkongen. Såg det tomma glaset.

“Du ska alltid hetsa så. Njut lite.”

Elvan, eller nian, tjöt mot spåren på gatan under.

“Va?”

“Hann du ens smaka den?”

“Den var god”, svarade han och ställde ifrån sig glaset, “Jättegod.”

Sedan: “Har du öl?”

De trängdes på golvet i vardagsrummet. De andra gästerna hade också gått på Schillerska. Sättet som de pratade om det lät som om de hade tagit studenten förra året. Han tyckte att det var lite pinsamt. Hans gymnasieår hade varit de värsta i hans liv. När Jesper inte såg tog han några klunkar ur en öppnad Hallands Fläder som han hittade i kylan. Sedan några till varje gång köket var tomt.

Sicken skit, tänker han, *och sicket slarv*. Det går alltid utför och när det gör det så går det fort. Han snubblar alltid på samma gatsten, som om den hade flyttat på sig sen förra gången. Han ramlar alltid likadant. Det är liksom inövat. Ett tejpatt kryss på scenen, gå dit, ramla, slå dig, res dig och göm dig i kulisserna tills benen domnar av att stå och ridån stinker damm, och stappla sedan ut igen. Ramla hårdare varje gång. Annars blir det inte spännande.

I den här staden blir man girig. Han blir det. Hetsar. Dyker ner i älven. Mölar i sig. Spårvagnarna skriker. Byarna är hårda. Natten alltid för kort.

Han misslyckas när han försöker knäppa jackan.

Han står bara ut till Stenpiren innan han måste kliva av vagnen. Men när han går av och lutar sig fram, redo att spruta ur strupen, så kommer inget. Han sväljer och biter i luften. Han är verkligen trött på det här. *Aldrig mer* och så vidare, *aldrig, aldrig*.

Han minns att de hade gått ut från festivalen, bort mot Linnéplatsen i en stor karavan. Jesper var där. Eller inte. Han blir osäker. Han blev bjuden på en cigg av någon, kanske Jesper, som han tappade och plockade upp. Han fick med sig ett grässtrå på filtret som fastnade i mungipan. Folktaget försvann in i spårvagnar och bussar och mynnade ut i

strömmar längs gatorna. Det luktade korv från korvkiosken och cigg och duggregn. De andra skulle vidare till Pustervik, men han skulle pissa först. Han gick åt sidan mot en buske.

Solen är en fläck i himlen. Han har stadens ögon på sig. Gamla gulaktiga ögonvitor som blåses torra i den salta vinden och spolas blöta på klipporna. Det är alltid bara de som blir kvar. Han och staden. Blickar som möts. Ögon som himlar. Han känner dem i nacken ända hem till Stjärnhult. De stirrar, vibrerar, genom skogen. Han tittar alltid tillbaka.

Han sätter sig ner vid kajkanten. Klockan på Stenpirens resecentrum visar nästan fyra. Under den, bredvid ingången, står en vinflaska. Han tittar länge, medan staden tittar på.

Karlatornet försvinner upp i molnen och blinkar genom diset. Kranarna vid Kanalhuset halvsover som fåglar över vattnet. Så kommer ändå spyran och han hulkar ut över kanten. Kräkset plaskar ner i älven. Han kippar desperat efter andan, rosslar som en döende och spottar, och hasar bakåt. Det skakar och rycker i hela kroppen. Han försöker ge sig en liten käftsmäll för att skärpa sig, men får ingen kraft i slaget så det blir bara en klapp.

Han blundar. Blodet visslar i ådrorna. Han sväljer. Harklar sig. Han kliar sig med krampaktiga händer och viskar tyst några fula ord. Ställer sig mödosamt upp och snubblar ut över stenplattorna.

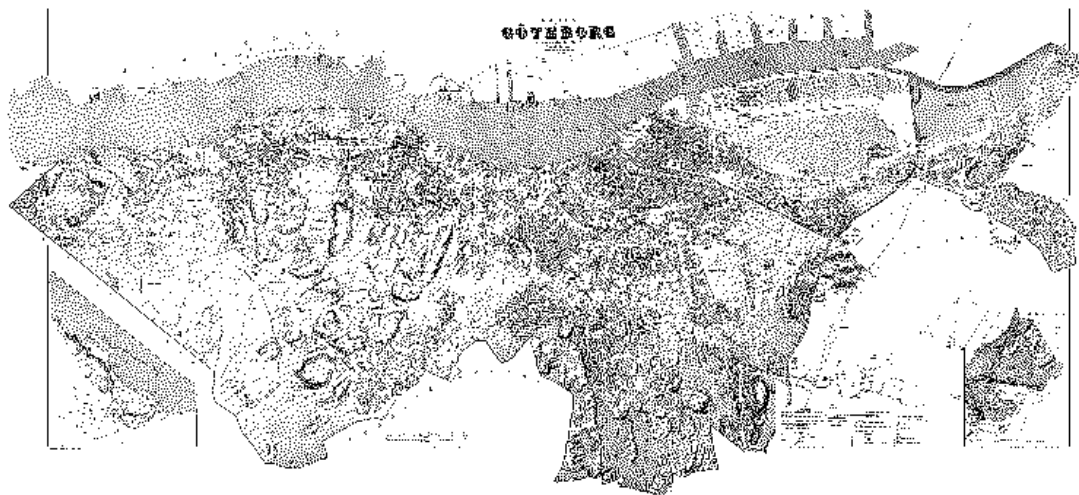
Det kluckar i vinflaskan. Han torkar öppningen med ärmen och luktar. Visst är det vin. Det surrar i skinnet. En fråga pressar sig trögt in i trumhinnan, och det kanske är staden som ställer den, kanske han själv, och han nickar som svar, men huvudet går inte riktigt i rätt riktning när han gör det. Det balanserar fel på nacken.

Han skakar. Jackan hjälper inte. Så han för flaskan till munnen.

Göteborg tittar tyst på.

NORDSTAN

Mitt i denna Sveriges framsida, detta ansikte mot Atlanten, detta Göteborg, vilar ett hål i verkligheten. Ett tomrum på plats i mitten av staden, där rösterna ekar i en skrikande ostämd kör. En psykosernas metropol, ett kapitalistiskt vakuum, en fristad, ett tomrum - Nordstan. Likt Vatikanstaten vilar den där i mitten av vårt Rom. En konstig udda fruktansvärd bisarr mörk tillflyktsort dit alla medborgare åtminstone en eller annan gång vallfärdar; för att handla på Saigon; för att Systemet har öppett lite längre; för att det inte finns någon annanstans att ta vägen. Likt Vatikanen vallfärdar vi alla, di troende, di konsumerande kapitalistiska offer, dit för att begå vår ritual. Konsumera varor hejdlöst, förryckt, stressat, konsumera för att bara konsumera, för att det inte finns något annat att göra, för att ha en funktion. Vatikanen - Nordstan. Ett Guds stad möter den Världsliga staden. Speglingen är total. Petruskyrkan - Systembolaget. Sixtinska kapellet - Emotrappan. Påven - Säpomannen. Schweizergardet finns till och med representerat i Securitas-vakterna. Torget? Ja, även Nordstan har ett torg. Vad är då detta tomrum i denna stad av halv special och "hallåååå eller"? Är det verkligen Göteborg? Är Vatikanen Rom?

Jag har då aldrig träffat en göteborgare som på riktigt tycker om o hänga i det där lilla helvetet. Detta kaos av alla livets hörnstenar som bara kastas mot varandra i en öronbedövande orkester, där folk antingen går för långsamt eller för snabbt, luktar för illa eller för mycket parfym. Dessa skrikande intryck av folk som vill höras eller försvinna. Det är Jehovas, det är Säpomannen, det är psykotiska gubbar som petar på allt, det är jonglerande män på lördagar, det är kids som inte har någon annanstans att ta vägen, det är hemlösa, det är skrik-rika, det är scammers; ja säg en kapitalistisk relik, den finns där.

Det är ett säreget tomrum där i mitten av vår stadskärna. Total misär som man antingen rusar förbi blint eller deltar i själv. Hela auran är fucked. Det är som om ingen göteborgare kan vara sig själv där inne. Som att Nordstan i sin natur suger ur de värsta egenskaperna hos oss alla, som att det vilade på förbannad mark. Det är en egen kultur, ett slags kapitalismens mekka, en psykosernas metropol, en kaskadspya av intryck.

Göteborgare och alla ni övertygade konsumenter som drabbats av alla de symptom som hör kapitalismen till. Jag vill uppmana er att ta en ordentlig titt på detta hål i tiden, denna avgrund intill Brunnsparken, denna katedral vi kallar Nordstan. Nästa gång ni har vägarna förbi: istället för att så hejdlöst rusa rakt igenom (så som vi - di kapitalistiske troende - ofta förmår att göra), sakta istället ner - ja till och med - stanna upp. Stå still en stund, och skåda detta museum av relikter som världsreligionen skapat i sitt urholkande; franchisade restauranger, det sociala utanförskapet, subkulturerna, små butiker som hänger kvar för glatta livet, köerna till systembolaget, sysslolösheten, reklam för produkter vi inte drömt vi behövde. Bege er till entrén mot Brunns, och skåda vad påven har för nytt att säga om Säpo denna månaden - och fråga er själva: Är denna katedral verkligen Göteborg? Är Vatikanen Rom?

Linn Karder Sofiasdotter

GÖTEBORGS GATOR TILLHÖR PETTER STORDALEN

När jag tar bussen till jobbet passerar jag Hotell Draken. Hela Göteborg hatar Petter Stordalen men jag orkar inte bry mig.

Jag säger till min man: jag ser på vad som byggs och rivs som på vädret. Jag står fan maktlös.

Han bara: det är vad dom vill att du ska tro.

Jag bara: Love Antell sjöng om Stockholm att gatorna tillhör oss, men Göteborgs gator tillhör Petter Stordalen och jag har kapitulerat inför det.

Jag berättar inte för honom att jag om nätterna fortfarande drömmer att gatorna tillhör alla andra. Att de tillhör den där vargen som gick över Stigbergstorget en morgon för tio år sen. Eller min egen mamma som barn, när hon fortfarande kunde räddas, springande under albinobjörkarna på västra kyrkogården. Eller att de tillhör min kompis Danne som lärde mig skejta och slåss i högstadiet. Jag slog honom det hårdaste jag kunde och han skrattade och sa: bra.

Dom här gatorna sträcker sig flera generationer bakåt. Alla har gått här. Farfars farfar jobbade på Kungsladugård när det fortfarande var en ladugård, och inte skolan jag gick i. Och min första egna lägenhet var i Lunden, på samma gata som min pappa bodde på när min bror var fyra år och fick gå ner till kiosken med pengar och inköpslista i handen, medan pappa och jag vinkade från fönstret.

Nu bor jag i Kviberg. Här finns trehundra second hand-butiker och en skejtpark som i och för sig snart kommer omvandlas till en serverhall, men jag vill flytta västerut igen, till min barndoms Majorna som håller

på att bli ett gated community. Kroppen rör sig dit hela tiden, den vill väl komma närmare mamma. Våren hon försvann kunde kroppen cykla till hennes lägenhet i Sandarna och lägga sig i gräset utanför hennes balkong, sen cykla hem igen. Jag började dejta en som visade sig bo precis mittemot där mamma bott. I efterhand känns det sjukt att den personen ville ligga med någon som när hon tillbringade natten där kunde gå upp och stirra bort mot sin mammas vardagsrumsfönster och be till gud att det plötsligt skulle börja lysa därifrån.

En dag i höstas kom min vän hem till mig efter att ha vittnat i en rättegång. Hur stöttar man bäst någon som suttit i en rättssal och svarat på frågor om när han såg sin kollega bli slagen i huvudet? Jag tror inte man bjuder honom på alldeles för mycket gräs, men det var vad jag gjorde. Vi satte oss på balkongen och rökte och rökte tills allt verkade väldigt roligt, och sen väldigt skrämmande. Då gick vi in.

Jag psykade loss som fan, och sa till min vän: jag försvinner nu.

Han bara: nej, det gör du inte.

Jag bara: jo, det gör jag.

Sen gjorde jag det. Jag visste inte att det gick att göra så, men jag kröp ihop intill min vän i soffan, lutade mig mot hans axel och pressade mig mot den tills jag föll rakt igenom. Det visade sig att min barndoms skolgårdar fanns bakom min väns axel, i fallande kronologisk ordning.

Först Schillerska gymnasiet, med rökrutan och den gula baracken med mitt spraymålade självporträtt på.

"Jag är aldrig färdig med Göteborg" – Petter Stordalen

Stordalen i GP 24/3 2025

Sen Sannaskolan, med den sorgliga lilla scenen som aldrig användes. Vår klassföreståndare sa att alla kallade den för Pickadilly circus fastän ingen gjorde det. Och bollplanket, som jag och en vän klättrade upp på och sjöng amerikanska protestsånger.

Sen Kungsladugårdsskolan, där jag spelade basket och bytte pokemonkort, och jag och min bästis hade regler för vardera sidor av porten till vår uppgång. Den ena sidan ställde man sig vid om man lekte att man var ledsen, och den andra om man var ledsen på riktigt

Sen Mossebergsskolan, samma skola som min mamma gått på, där jag fick en specialpedagog som sa åt mig att leka med dom andra. Alla i klassen hade koll på vilka föräldrar som hörde till vilka barn, så om en förälder kom under eftermiddagsrasten spreds en löpeld av barnröster som ropade ut vem det var som skulle bli hämtad. Nu stod jag på skolgården och hörde att det var min tur, och såg mamma komma gående med cykeln över gårdsplanen. Hon sken som en sol när jag sprang mot henne till tonerna av mina klasskompisar som ropade: Johanna ska hem! Johanna ska hem! Johanna ska hem!

Sen föll jag tillbaka till min väns axel med en känsla av att något måste göras.

Jag frågade honom: Ska jag hem nu? Ska jag till Sandarna nu?

Han bara: Nej, du ska inte till Sandarna nu.

Alla säger att jag är lika nära mamma oavsett var jag är. Jag vet inte om det är så. Var jag närmare henne när jag stirrade bort mot hennes vardagsrumsfönster från sovrummet hos personen jag dejtade, än när jag föll genom min väns axel och ut på skolgården? Är jag närmare henne när jag sitter vid hennes grav än på jobbet i kranskommunen? Kommer jag försöka hitta tillbaka till henne resten av livet? I vardagsrumsfönster och skolgårdar och gator och mitt eget ansikte, pressat mot en axel eller gräset eller asfalten tills något brister. Längtan efter att bli hämtad, går den över? Man blir aldrig klar. Är du människa, ska du också gå sönder.

Jag läser en intervju med Petter Stordalen och det är helt sinnessjukt, men vi har något gemensamt. Han säger: Jag är aldrig färdig med Göteborg. 🏰

Johanna Gustafsson-Ahlzén

göteborgs blodbad tjugotjugofem

än så länge osedda tyranner
sopar löven och benen ner i rännstenen,
inte för att städa våra gator, men
för att stoppa det forsande blodet

korten de delade ut var dåliga
man kan tro att de gav oss dem med flit
jag vill forma om min kropp till en giljotin
för att skapa det forsande blodet

fast min byggnad kan rivas snart;
de planerar en skyline i gårda
en ofrivillig exil svider sig fram
för att slippa det forsande blodet

men det spelar ingen roll för dem
som skelögt ser morgondagen
som miljonkornorssoluppgång, helt enkelt
för att styra det forsande blodet

och det spelar ingen roll för mig heller
som med brännpunkten nådd
och solglasögon, stirrar in i illviljans ga
för att svettas det forsande blodet

tills natten återkommer
och tillåter motattack

o.k. christie

MAJORNA MEMORIES

Rökfritt, skötsamt par med stabil ekonomi söker lägenhet

skrev vi i annonsen till Göteborgsposten

Tommy svarade, vi fick se hans tvårummare på Stigbergstorget

Jag såg framför mig

hur vi skulle sitta i fönstren och dricka kaffe, fötter mot marmor

När vi skrev på andrahandskontraktet

var jag iklädd blus, prätig kjol och klackskor

Vi målade vardagsrummet i kylklampsblått

lät det gula i hallen vara kvar, det som Tommy målat med sopkvast

Du vet att du säger upp dig från en fast tjänst? sa chefen på äldreboendet i Skövde

Yes sa jag. *Jag vill till Göteborg.*

Göteborg lockade med Sticky Fingers, Nefertiti, Jazzhuset

Att dansa iklädd knästrumpor och tiara innan Gump stängde

Ramla hem barfota i gryningen

med fiskmåsarnas gallskräk som sällskap

ta en burgare på gatuköket på Stigberget, sova med fönstren öppna mot innergården.

Det är viktigt att ta medborgarnas synpunkter på allvar

Medborgarnas kompetens behövs för att beskriva nya idéer

Jag ser en film om medborgardialog

Det var inget jag kom i kontakt med då, i Göteborg 2004 och framåt

Var jag inte tillräckligt engagerad?

Eller hade staden inte börjat kommunicera i sociala medier ännu?

Kanske var medborgardialogen ännu i startgroparna

Om jag haft chans, hade jag velat prata om vårdcentralernas resurser, om stängningen av småfiken, om de stora barngrupperna, om bristfällig belysning, om kulturlivet, om stadens utformning.

Men då var då

och då var fint

på sitt sätt.

Jag sökte jobb som barnskötare på en förskola i Hammarkullen

Jag hade skrivit i ansökan

att jag kunde spela piano

Mannen som intervjuade mig bad mig spela en trudelutt

Jag råkade spela sönder deras synthesizer

Förlåt Hammarkullen stadsdelsförvaltning

2007 tog min vän med mig till Angered för miljöombyte

Jag åt en biskvi som smakade härsket

men det hade inte med Angered att göra

utan min själsliga sveda

Jag tyckte om alla små fiken, på torget och i utkanten av stan

Och jag tyckte om att se Kent Andersson knata i backen vid Stigbergstorget innan han slutligen lämnade Teater Aftonstjärnan för gott.

*

När jag nu bläddrar i fotoalbum

ser jag att mitt ex tittar kärleksfullt på mig, och jag med kärleksfulla ögon på honom

Det är som om jag hade glömt det

Vi ser Ostindiefararen segla förbi, jag har den plommonfärgade skinnjackan som jag ärvt av hans mamma

Jag minns när vi var nykära och åkte med Volvo 240:n till Sveg, kokade ravioli på en bergstopp, drack fjällvatten, satt i sticktröjor vid elden på kvällen. Drömde framtid

*

SIV SKA SÖDERUT

Tiden gick, vi målade om i cappuccinobrunt. Bytte hyllor i vardagsrummet. Spenderade allt mindre tid med varandra.

Något år senare

kom mor och far på besök

Vi åkte upp i Sjömanshustruns torn, såg vardagsrumsfönstret därifrån

I fotoalbumet har mamma ritat ett kryss vid mitt och exets fönster

Med tiden kändes det allt mer som ett flygfoto

alltmer utzoomat, distanserat.

Men även flygfoton har sitt värde

att se allt från ett annat håll

lite längre bort

i Vintergatans neonstäder

Och någonstans där

blinkar Kent Anderssons aftonstjärna

Jenny Andersson

Siv ska söderut, redan imorgon. Väskorna är packade, informerar hon mig. Och det stämmer; de är packade och placerade på rullatorn. Jag undrar förstrött vad Siv menar med söderut. Är det spanska solkusten hon tänker sig, eller drömmer hon om sicilianska klippor och grekiska öar? Eller kanske bara Lysekilstrakten. Jag undrar, men frågar inte.

Rut berättar att hon hade tretton syskon. Nu finns bara hon kvar. Hon föddes mellan två världskrig i det lilla samhället Svälte, ja den heter så på riktigt, jag har kollat upp det. Om det var ett hårt liv i Svälte frågar jag inte, det kan man väl räkna ut från namnet.

Rut vill ha ordning, det är viktigt, så hon går ständigt och torkar av handfatet. Hon ser nästan inget och hör än mindre men händerna kan rörelsen, den sitter djupare i kroppen än själva tanken. Så många minnen har runnit av henne men av någon outgrundlig anledning finns just detta kvar, handdukens rörelse över handfatets vita porslin. Någon frågar varför hon är så noga, nu när hon är gammal och änka dessutom. "Så må vara," svarar Rut. "Men dammet kommer också till dem ensamma." Hon ler åt sin fyndighet. Jag ler med henne fast hon inte ser.

Arne förklarar med myndig stämma att han har en viktig affärsresa imorgon. Arne pratar inte, han talar. Alla hans ord får en viktig, formell inramning, som att han borde tala från ett podium eller inför ett långt bord där det sitter gråa män i gråa kostymer. Idag får jag duga som publik. Nu skulle han alltså iväg, men han säger att "Det går ju inte när det är såhär, jag är sjuk förstår du. Jag har informerat alla berörda på företaget att jag tvingas avstå från resan. Så jag undrar om jag skulle kunna stanna här en natt längre än avtalat?"

Visst kan du det," säger jag, med handen på hans tunna axel. "Du får stanna så länge du vill." Jag brer hans vanliga kvällssmörgåsar och ger honom ett glas mjölk, innan jag hjälper honom i säng. Arne tackar hövligt och beklagar besväret.

Elisabet frågar om sin man, om han kommer snart, är han kanske på jobbet? Jag svarar undflyende. Vissa sena kvällar frågar hon om mamma och pappa ska hämta henne snart, då är det svårt att svara, orden stockar sig i halsen.

Bo säger ingenting alls. Men han ler; ansiktet må vara stelt men leendet räcker ändå upp till ögonen. Och han skrattar åt Sivs packade väskor och Arnes affärsresor. Fast Bo inget säger, är hans blick den som har mest skärpa. Jag vet inte om det gör saken bättre eller värre.

På handen har Bo en tatuering, en liten triangel. Om han kunnat svara hade jag frågat om den. Män i Bos generation hade ju bära tatueringar om de var sjömän eller kriminella. Och så vitt jag förstår arbetade Bo på fabrik i Uddevalla, som ju bevisligen befinner sig på torra land.

Så frågan väcks inom mig: var Bo bankrånare? Har han sparkat in dörrar med gevär i näven och ropat hit med stålarna? Har han levt rövare mellan Skulestad och Rabbalshede, hållit sig undan snutarna i de vita fläckarna på kartan mellan Bottna och Stora Hedum? Hans leende ögon ger inga svar.

Jag cyklar hem över bron, och ser solnedgången spegla de becksvarta vattnen. Vinden är ljummen, och ute vid horisonten seglar rika normän. Kanske seglar de söderut. Nere från bryggan dunkar house-musik från 2014 från trånga klubbar i ombyggda sjöbodar, ända hit känner man lukten av stockholmare i linneskjorta som dansar för nära. Och jag hör tystnaden från de få hus som ännu inte gjorts till sommarstugor, där gamla missionsförbundare inte låtsas om musiken.

Jag sover, och i drömmen går golvlarmen som säger att boende har lämnat sängen. I drömmen har jag glömt byta Arnes blöja och tömma Sivs kateter och Elisabet har ramlat och någon skriker någonstans. Dröm-jag skyndar genom korridorerna men hittar ingen alls.

Jag vaknar och cyklar tillbaka över bron, himlen ännu yrvaken och luften sval. Jag byter om till blå skjorta och blå byxor och spritar händerna innan jag går in. Jag känner dem alla här, men för dem är mitt ansikte ständigt nytt. Innanför dörren möts jag av Siv, med packade väskor. Hon ska visst söderut, redan imorgon. 🐼

Ludvig Stenman

en kompanjon genom fyllan och dess stjärnor

det är så tröttsamt med stad i ljus,
stad i ljus, igen och igen
jag valde aldrig schlagerfyllan
vad hände när punken dog?
jag föddes försent igen, tänkte jag

och jag missade min sista beställning
och jag vill inte att livet tar slut
och jag tänker stora tankar
även om mina ord
kommer ut i en helt fel sorts svag röra
jag borde fötts utan mun, tänkte jag

håller du handen
eller håret eller ciggen
när ljusen blir nålar i ögonen
och det smärtar som pesten
i en outvecklad hjärna?
jag är medeltidens man, tänkte jag

håller du om mig,
om benen ramlar av
eller om mina tänder gnisslade bort
ikväll?

det finns hundra tusen vagnar
som leder raka vägen hem
och ibland
känns en soffa bättre än en säng

och jag kan äntligen se stjärnorna, tänkte jag
utan mina glasögon

OBS! Leviatan Tidskrift har valt att förmedla *Erik Christensen* text “**Bollklubben från Hisingen**” (som författaren beskrivit som Häckens nya inmarsch låt) så att texten kan nå eventuella intressenter. Detta är inte ett ställningstagande för BK Häcken. Åsikter och fotbollspreferenser som uttrycks i texten är skribentens egna (som tidskriftens redaktörer tar mer eller mindre starkt avstånd från).

Hisingen, hör du mig?
Jag är en lekande unge
I Biskopsgården

Hisingen, ser du mig?
Jag är undersköterskan
I äldrevården

Nu! Nu!
Nu, nu, nu!
Lyser Ramberget i guld igen!

Vi! Vi!
Vi, vi, vi!
Vi är bollklubben från Hisingen!

Hisingen, hör du mig?
Jag är en alkis på Backaplan
Som sett misären

Hisingen, ser du mig?
Jag är den nyskilda farsan
Som tänkt på karriären

Nu! Nu!
Nu, nu, nu!
Lyser Ramberget i guld igen!

Vi! Vi!
Vi, vi, vi!
Vi är bollklubben från Hisingen!

Erik Christensen, “**Bollklubben från Hisingen**”

Bilaga 1. Utkast till Göteborgs kulturkanon (som inte i sig bör ses som ett ställningstagande för kanon-konceptet)

PLATS FÖR BILAGA
I TRYCKT UTGÅVA

3

William Ährlund
Ludwig Carlson
Josef MacDermott
AJGRA
Bella Nordin
Agnes Karlsson
Linn Karder Sofiasdotter
Johanna Gustafsson-Ahlzén
o.k. christie
Jenny Andersson
Ludvig Stenman
o.k. christie
Erik Christensen

LEVIATAN REDAKTION

Theodora Eliasson
Ester Hillgren
Anton Karolyi
Didrik Malmstedt
Bella Nordin
Lucas Svangård

